13 Ιανουαρίου 2026

Ιερομόναχος Ιερώνυμος Αγιοπαυλίτης (1866-13.1.1943)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Ιερομόναχος Ιερώνυμος Αγιοπαυλίτης

Γεννήθηκε στο χωριό Βλάτος Κισάμου Χανίων της Κρήτης το 1866. Μόλις 15 ετών ήλθε να κοινοβιάσει στη μονή Αγίου Παύλου. Το 1893 εκάρη μοναχός. Νεόκουρος έγραφε προς τους γονείς του: «Το μόνον μου έργον, η μόνη μου φροντίς εις το εξής θα είναι η του Πλά-στου μου δοξολογία. Η μόνη μου ηδονή θα είναι η μελέτη των θείων Γραφών και οι εν κρυπτώ ιεροί αγώνες. Η μόνη μου τροφή θα είναι η αδιάκοπος προσευχή, η κοινωνία των θείων μυστηρίων, η νηστεία και η πνευματική προς πάντας αγάπη. Το μόνον μου ευφρόσυνον ποτόν θα είναι τα δάκρυα. Η μόνη μου στολή θα είναι η σωφροσύνη, η σεμνότης, η σιωπή, η ακτημοσύνη, η απλότης, η ανεξικακία και η ξενιτεία. Η μόνη μου δόξα θα είναι οι διά Χριστόν θλίψεις και κακουχίαι. Ο πατήρ μου θα είναι ο Χριστός, μήτηρ μου η Παναγία και αδελφοί, φίλοι και συγγενείς οι άγιοι Πάντες ...». Έτσι και ήταν, όπως μ' ενθουσιασμό τα έγραφε. Σε σύντομο χρονικό διάστημα αναδείχθηκε ένας λίαν ενάρετος μοναχός. Σε νόμιμη ηλικία χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος και χειροθετήθηκε Πνευματικός. Λειτουργούσε καθημερινώς, ήταν αρκετά λιτοδίαιτος και ησυχαστικός τύπος. Γι' αυτό ο ηγούμενος του επέτρεψε να κατοικήσει στο ησυχαστήριο της Αγίας Τριάδος, όπου επιδόθηκε σε μεγάλη άσκηση και προσευχή. Όταν επισκέφθηκε κάποιος το ησυχαστήριό του, το μόνο που βρήκε ήταν μία χαλασμένη ντομάτα. Για μικρό διάστημα κατοίκησε στη μονή Σίμωνος Πέτρας και στη σκήτη του Αγίου Παντελεήμονος-Κουτλουμουσίου.

Το 1925 μεταβαίνει στις Αχαρνές Αττικής, όπου ιδρύει τη γυναικεία μονή της

Αγίας Παρασκευής ως μετόχι της μονής της μετανοίας του. Χά-νει το φως των οφθαλμών του και αυξάνεται το εντός του. Ο θείος φω-τισμός του δίνει το χάρισμα της προοράσεως, όπως ομολογούν πολλοί. Μη μπορώντας να λειτουργεί αφιερώθηκε στο εξομολογητικό έργο κι έγινε έμπειρος Πνευματικός οδηγός πολλών μοναχών και λαϊκών. Τα ταπεινά οικήματα και μοναστηράκια, που τυφλός επισκεπτόταν τα τελευταία του χρόνια, σπάνια τον έβλεπαν μόνο, γιατί πάντα τον περι-κύκλωναν ψυχές, που ζητούσαν οδηγίες από ένα άξιο Αγιορείτη. Παντού και πάντοτε κήρυττε τον Χριστό, νουθετούσε, συμφιλίωνε, συγχωρούσε, έδινε θάρρος, παραμυθούσε κι ενίσχυε με τον θεοφώτιστο λόγο του. Αφοσιωμένος πλήρως στο εξομολογητικό του έργο λησμονούσε πολλές φορές και να γευματίσει. Η ψυχή του τρεφόταν από την προς τον Θεό και τον πλησίον αγάπη του.

Το φίλτατο Άγιον Όρος τον συνόδευε σε όλη του τη ζωή. Έγραφε γι’ αυτό σ’ ένα από τα πολλά του στιχοπλοκήματα:

«Χαίρε, το Αγιώνυμον Όρος του Άθω, χαίρε,

χαίρε, πατρίς των επί γης πατρίδα μη εχόντων,

χαίρε, ηρώων ιερών στάδιον και παλαίστρα,

χαίρε, ο ευωδέστατος κήπος της Παναγίας,

εν ω εξακισχίλιαι άδουσιν αηδόνες …»

Στην πλούσια βιβλιοθήκη της ιεράς μονής Αγίου Παύλου φυλάγον-ται χειρόγραφα τετράδιά του με χιλιάδες στίχους του επί διαφόρων πνευματικών θεμάτων που τον συγκινούσαν.

Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 13.1.1943, αφού μετάλαβε των αχράντων Μυστηρίων, εν μέσω των πολλών πνευματικών του τέκνων. Ο μακαρι-στός Γέροντας Γαβριήλ Διονυσιάτης έγραφε σε μία επιστολή του πως οι δύο Ιερώνυμοι, ο Αγιοπαυλίτης και ο Σιμωνοπετρίτης, αποτέλεσαν την πιο λαμπρή εκπροσώπηση Αγιορειτών Πνευματικών στην ελληνική πρωτεύουσα, τη μεγαλούπολη Αθήνα.

Πηγές – Βιβλιογραφία

Περιοδικό Τα Πάτρια, 1/1976, σσ. 17-19. Περιοδικό Άγιος Νεκτάριος, 2/1980, σσ. 167- 174. Χρυσάνθου Αγιαννανίτου ιερομ., Παπα-Ιερώνυμος ο Πνευματικός (1866-1943), Η Αγία Σκέπη 113/1984. σσ. 116-117, 114/1984, σσ. 156-158. Αντωνίου Στιβακτάκη, Κρήτες Αγιορείτες Μοναχοί, Ιεράπετρα 2007, σσ. 104-107.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Α΄, εκδ. Μυγδονία σ. 363-365